

Melk drinken mag, melken niet

Tegen het kweken van wiet wordt tegenwoordig krachtig opgetreden. Van coffeeshophouders wordt echter gedoogd dat zij dagelijks wiet verkopen. Over de winst die ze daarbij maken, betalen coffeeshophouders stevig belasting. De niet gedoogde producent/leverancier van de wiet betaalt geen belasting. Zijn verdiensten verdwijnen noodgedwongen in het zwarte circuit.

Als we wiet vergelijken met melk van de koe, zie je in een oogopslag dat sprake is van een krankzinnig drugsbeleid. Het drinken van melk is toegestaan. Melk mag in drinkbekers worden verkocht. Het melken van een koe is strafbaar. Waarom sta je het gebruik van een product en de handel daarin toe, terwijl je iedere productie daarvan bestrijdt? Dit beleid is niet logisch. In de Paarse Drugsnota lezen we dat drugsbeleid volgens de beleidsmakers geen oefening in de logica is.

Waarom gedogen wij de productie ten behoeve van de bevoorrading van een coffeeshop niet? Omdat de internationale verdragen zich volgens de regering daartegen verzetten. Dat is geen sterk juridisch argument. De internationale verdragen verbieden namelijk ieder recreatief gebruik van (soft)drugs.

Het coffeeshopbeleid levert dus al van meet af aan strijd op met deze verdragen. Onze verdragspartners aanvaarden dit.

'Het Nederlandse drugbeleid is geen oefening in logica'

Frankrijk voert van oudsher een keihard drugsbeleid en vond ons land lange tijd een narcostaat.

Juist Frankrijk heeft vanwege de onoplosbare drugsproblemen in achterstandswijken onlangs de hulp ingeroepen van de Nederlandse politie. Ons tolerante drugsbeleid werkt kennelijk beter. Het is dan ook onbegrijpelijk dat we ons coffeeshopbeleid juist nu om zeep proberen te helpen door de bevoorrading onmogelijk te maken. Als justitie alle wiettelers wil aanpakken, moet zij de coffeeshophouders snel duidelijk maken dat ze hun deuren maar beter kunnen sluiten.

Mr. Drs. André Beckers is advocaat te Maastricht